

Nádasdy Ádám

PERSPEKTÍVA

A szőnyeg érdes, rajta a világ:
színek, gerincek, hegy-völgyek, hibák.
Ilyen közlről roppant nagy piszok
mutakozik, s nemcsak a szőnyegen:
a farmer alsó peremén, bokámon,
bokáján, sőt a fenekünkön is.
Nem kéne észrevenni – hát a szárnyam
ne tudna átemelni holmi morzsák,
szőnyegbarázdák, farmerek szegélyén
csomósodó száraz sarak fölött?

Nem tud. Éhes vagyok. Kényszerleszállást
kell végrehajtani, amíg lehet.

A szőnyeg érdes, rajta négy tenyér,
sajthéj, papír, konzervnyitó, kenyér.

ÁTSZÁLLÓHELYEN, VIHAR ELŐTT

Forró korláton egyensúlyozunk
én is meg ő is, dülöngél a vas,
és semmi támasz, mindig valamit
feszíteni kell, csuklót, lábfejet;
izzaszt a nap, a térdünk hajlatában
a biztosító ín felváltva ugrál,
így dolgozunk, míg gyűlik a tömeg,
dulakodnak a felhők, és mi egymást
a korlátból igyekszünk letarolni,
némán és koncentráltan dolgozunk,
most már esik, nagy, loccsanó, meleg,
porízú cseppekben, a józan ész
elhallgat, dolgozunk, jöhet a villám.

GYERE, ÜLJÜNK BE A KOCSIBA, ÉN FÁZOM

Aztán végül beszállt, de valahogy
 nejlonzacskó volt körülötte, vékony,
 hűtőszekrénybe való fólia,
 hogy ne legyen szaguk az ételeknek.
 Neki se volt. Bekapcsoltam a fűtést,
 már hajnalodott, pontosabban: tudtam,
 hogy előbb-utóbb hajnalodni fog.
 Lebontom róla addig ezt a nejlont?
 vagy a kocsi túlfűtött belsejében
 leolvad, gőzzé változik? A fűtés
 egyenletesen, szépen duruzsolt,
 pedig dehogy akartam volna oldani
 a feszültséget, akkor inkább üssön,
 vagy valamit, könyörgöm, de ne így
 ülünk itt egymás mellett, mint idős
 házaspár téli estén (télinek
 egyébként igen téli volt az este,
 a seggünk befagyott, mikor a temetőt
 kerestük fel, a fényeket csodálni –
 onnan mindennél szebb az alkonyat –,
 ott fáztam át először, lemerültek
 az energiatartalékaim,
 hiába mentünk aztán étterembe,
 vagy borpince vagy mi az ördög volt,
 zárás után pedig tisztátalan,
 hosszú és elvékonyodó gyaloglás
 következett – ő sétának nevezte –,
 én szaladtam mellette, legalább
 valamí megóvott a fagyhaláltól
 és jobb híján az építészetre
 terelhettem a szót), mint két öreg,
 aki este a kandallóba bámul.
 Kezdték az emberek munkába menni
 (na ja, vidéken), minden arra járó
 bekukucskált, hogy melyik kocsiból
 jön a duruzsolás. Verekedés
 már nem lesz, más se. Meggyújtottam
 a tompítottat, megyek vissza Pestre.
 Na mi lesz már, nem tudsz megmozdulni?

EGYEDÜL A SZOBA KÖZEPÉN

A fantáziák komolyan veendők,
mert bennük történik a lényeges:
a lomha, a pempósen meztelen,
a villanó, a tárt, a szélesebes.

A szemünket kockázatos lehányni:
mi van, ha szemhéjunk mögött az út
elindul szürkén, nyílegyenesen,
és szakadék vagy tenger fölé fut?

Szólni szabad, de tessenek ügyelni,
mert beivódhat szavunk a falakba,
és visszafolyhat nyirkos délutánon,
mikor a fal már azt mondja: *ad acta*.

Takács Zsuzsa

AZ ÉREM MÁSIK OLDALA

*Esküszöm, tanúja voltam,
nem cselekvő részese.*

A hangyabolyra telepedett szerelmespár
kimondhatatlan kínjait kiállni,
ágyrugók szabályos kattogását
a csúcson, vallomás közben gyomorkorgást,
és eltéveszteni a megszólított nevét
az egymásra találás felejthetetlen pillanatában.
Öngyilkosság tervezgetése közben
tavaszi mélabú helyett a nyitott ablakon
beáradó gránátoskockaszagba pácolódni.
Túrni a náthájával küszködő pap
szaggyalult imáját holtestünk felett.
Az időváltozás miatt ébren töltött
éjjelt követő napon elaludni életfogytiglani
ítéletünk kihirdetése közben.
Saját szobánk helyett egy szállodában
a tükre előtt meztelenül borotválkozó
kéjgyilkos szobájába nyitni.